

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

9. De Iudicio particulari & universali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

cant illum, vos salvandos firmiter speretis, quia plus habet ipse bonitatis quam vos malitiæ; tum volabitis pennis argenteis innocentia. & ultima vitæ vestrae operientur auro charitatis. Humilitas sine fiducia in Deo, injuriosa est illi & degenerat in pusillanimitatem: & fiducia sine humilitate periculosa præsumptioni januam aperit. Ita viri sanctissimi se pararunt ad mortem, ita Cardinalis Bellarminus, qui extrema in ægritudine Deum verbis illis ex canone Missæ depromptis rogabat: In quorum nos confortium, non æstimator meriti, sed veniæ quæsumus largitor admitte. Ita P. Leonardus Lessius magno ardore animi dicere solitus erat verba hæc in secretis orationibus Missæ: Fac me tuis semper inhærere mandatis, & à te nunquam separari permittas.

Incipe hîc, & nunc viam hanc Sanctorum ingredi, nec in crastinum differ. Quid, inquit Ambrosius, in crastinum differes? potes & hodiernum diem lucrari: cavendum enim est ne & illum non teneas, & hunc amittas; non exiguum detrimentum est horæ unius: & una hora totius vitæ portio est. Fac ut dicere possis quod Ethnicus dixit: Nullum diem non tanquam ultimum aspexi. Denique fac quod B. Petrus Damianus in Epitaphio suo inscul-

psit, Vive memor mortis, quòd semper vivere possis. & S. Augustinus, Præveniendus, inquit, est dies, qui prævenire consuevit.

CONSID. IX.

De Iudicio particulari & universali.

Hic ab obliviosis mortalibus fidem maximè attentam & excitatam requiro; quis enim, si quæcumque de hoc iudicio proponuntur, sibi persuadeat, non continuo è veterno teporis evigilet, & rationes suas citò disponat, nec in diem mortis differat, ne cogatur tum dicere, sicut non nemo, qui morti proximus, dum moneretur, ut gauderet, quòd de exilio abiret in patriam, respondit: Hoc bene: si rationes in iudicio reddendas bene composuisssem; sed de tot malè gestis mihi conscius, causam habeo unde potius angar, & contremiscam, quam gaudeam.

Consideremus ergo quis iudicandus, de quibus, à quo, quomodo, & quo exitu.

1. Quis? homuncio, quòd ad naturam, secundum Aristotelem, imbecillitatis exemplum, temporis spoliolum, inconstantia imago, invidia & calamitatis trutina, reliquum verò pituita, & bilis: secundum

Yyy cundum

r. Iudicium instituc. tur.

De quo.

Apud Sebastianum.

L. 3. epist. n. 10.

Seneca Ep. 94. Ser. m. de temp.

In medita-
tionibus
c. 2.

cundum mores, iudice S. Bernardo, homo de humo, limus de limo, oneratus peccatis, irretitus vitiis, pruriens concupiscentiis, in omne vitium proclivis, plenus confusione & ignominia, qui nudus & solus ad iudicium trahetur solis operibus comitantibus; quae juxta S. Bernardum dicent: Opera tua sumus, non te deseremus; sed tecum semper erimus, & tecum pergemus ad iudicium.

2.
Bona quae

2. De quibus ratio in illo tribunali exigetur. 1. Constat de omni otioso verbo constat de omni jactu oculi constat de omni temporis otio. Ita SS. Patres loquuntur, ita exiget ratio istius iudicij exactissima, qua exactior haberi non potest; quod verum non esset si de minutissimis non inquireretur, aut aliquid ob exiguitatem ommitteretur; tum enim exactius & accuratius iudicium, aut inquisitio institui posset: hinc Josaphat cum a Barlaamo de hujus iudicij examine instruitur; ac de minimis etiam cogitationibus (quas per capillos, quos Deus in numerato habet, significari intelligebat) reddendam esse rationem cognoscit, totus horrore concutitur: & quid mirum? cum vir sanctissimus Agathon in extremis constitutus, apertis, & in eundem locum defixis oculis tres dies integros steterit, rogatusque ubinam cogitatione versaretur,

respondit: In conspectu Dei sto. & rogatus ulterius an timeret: respondit, se quidem sedulo servandis Dei mandatis studuisse; sed hominem se esse: & unde scio, inquit, an opera mea placita sint Deo: alia enim esse iudicia Dei, alia hominum. Quod etiam alij sanctitate non inferiores senserunt: inter quos unus cum de proximam requie gratulantem, & ut cum caelo receptus esset, sui recordari dignaretur, postulantem audiret, oculos & corpus semimortuum erigens, junctis manibus cum lachrymis exclamavit: *Non intres in iudicium cum servo tuo Domine, quia non justificabitur in conspectu tuo omnis vivens*: atque hac voce lamentabili pronuncians adstantibus ingentem explorationem excitavit. Merito ergo solitarius ille, alterum ridentem aspiciens, dixit: Brevi ante Dei tribunal iudicandi comparebimus, & tu rides!

Jam vero attentius perpende mecum a quo iudicandus sis. Ab eo, de quo dicitur: *Quia lux est, & in quo tenebrae non sunt ullae*. Jam nosti quam lux invisibilis & odiosa sit peccatori: omnis enim, qui peccat, odit lucem: & quidem tenebrae illum non comprehenderunt, sed ipse tenebras comprehendit, & quidquid sub illarum velo latet, in publicam omnium lucem producit: hic ille est, qui tibi

tibi & aliis dixit per Prophetam: Existimasti iniquè quòd ero tui similis? ut tua omnia peccata in tenebris ignorantiae & silentij relinquam, sicut tu facere solitus es? minimè verò: arguam te & statuam contra faciem tuam, omnesque tuas fœditates tibi obtrudam. Videmus aliquando arculas in foribus templorum excipiendis ingredientium nummulis in templi fabricâ appensas, in quas quòd si pueri per lusum lapillos, aut paleas, aut lutum congererint, ubi tempore suo illa aperiantur, spectantibus & pudorem simul & bilem movet. Opera tua servire debent aeternae in caelo fabricae, quae felicitate te nunquam terminanda excipiat, beet, & reficiat; quis horror dum conscientiam tuam velut arculam aperiet Deus, si non tantum straminea, sed & lutulenta opera tua ibi inveniatur, & tibi exprobet. Tela est vita tua, quae operibus quotidianis intexta, temporis volubilitate simul ipsa convolvitur: illam statim à morte explicabit totam Christus Judex, & quot figuras deformes, quot neglectas telae portiones, quot fatida animalia intexueris, tibi ostendet; quanto pudore tuo! quantâ poenitudine! praefertim cum nec filum perperam ductum non sit, sine condemnatione, & horrore tum à iudice, tum à teipso conspiciendum.

Deus totus auris est, & audit ea in corde cogitantis, quae non audit ipse qui cogitat; totus oculus est, qui omnibus locis & momentis praesentior est tibi, quam tu tibi ipsi, qui omnia intima penetrat, observat tibi aliquando in iudicio representanda. Crede ergo eum tibi iudicem futurum, quem teste S. Ambrosio oeculta non fallant, indecora offendant, & honesta delectent.

4. Sed quomodo iudicium instituet? Audi Danielem. *iudicium* ^{4.} *Quomodo.* *sedit, & libri aperti.* Libri, inquit Ambrosius, aperti sunt, non atramento scripti, sed vestigiis delictorum, & flagitiorum inquinamento: aperietur liber conscientiae tuae, liber cordis tui, culpa tua recitabitur: vide ne dicat tum Judex: Ego scripsi tabulas tuas (tabulae enim cordis per Spiritus sancti gratiam inscriptae fuerunt tam in Baptismo, quam in aliis Sacramentis) cur delesti apices meos? Ego scripsi dona mea, *L. de fer.* *c. 4.* quomodo delesti munera mea, & scripsisti opprobria tua? nonne corpus meum pro te obtuli? nonne mortem oppetivi? haec referuntur gratiae? hoc profecit sanguis meus? & alibi: Quanta, inquit, prodentur, quae latere credebam? quis pudor, quae confusio erit mihi, cum is, qui alios profitebar docere, ipse in eo deprehendar, in quo alios arguebam?

Y y 2 bam?

*De vanit.
saeculi.*

bam. Similia nobis inculcat S. Augustinus: Dicet tui Judex: Ego te manibus meis de limo formavi, ego tui misertus carnem assumpsi, contumelias & verbera pro te sustinui; quid tibi facere debui & non feci? ostende nunc quid passus sis pro me, imò quid boni egeris pro te? S. Chrysostomus dicit Christum ostensurum ambitiosis ludibria sua, purpuram & arundinem, qui ne contemnerentur, & conculcarentur Christum conculcarunt: avaris loca clavorum & fontes sanguinis, delicatis flagella, vindicativis & invivis lanceam, & acetum; gulosos, pigros crucem. Quanto hæc improborum terrore peragentur, patet ex iis, quæ de judicio legimus Apocalypsis 6. Reges terræ, inquit, & Principes, & tribuni, & divites & fortes, & omnis servus, & liber absconderunt se in speluncis & petris montium, & dicent montibus, & petris: Cadi- te super nos, & abscondite nos à facie sedentis super thronum, & ab ira Agni, quoniam venit dies magnus iræ ipsorum, & quis poterit stare?

5.
Quo suc-
cessu.
Serm. 7. de
SS. Petro
& Paulo.

5. Sed quis tandem erit hujus judicij ex tuis? Qualis fuerit exitus vitæ tuæ, talis erit & judicij. Omnino, inquit S. Bernardus, necesse est præsentis vitæ finem futuræ coherere principio, nec tolerabilis ibi dissimilitudo est: sic-

ut enim, si quis duo sibi, ut ita dixerim cinctoria consuere, aut colligare voluerit, minus de reliquis partibus curans, ipsa quæ sibi copulanda sunt capita uniformiter parat, ne dissideant à seipsis: ita dico vobis, quantumlibet extiterit conversatio spiritualis; si carnalis fuerit consummatio nostra, vitæ illi spirituali non coheret, nec caro & sanguis regnum Dei poterunt possidere: hisce ergo novissimis nostris sedulo nobis providendum est, ac audiendus Moyses id nobis exoptans: *Vitæ nam sapient, inquit, & intelligent ac novissima providerent*. Ista scientia secundum S. Bernardum non multorum, sed paucorum est; multi enim, ut ait Apostolus, confitentur se nosse Deum, factis autem negant: non enim ita se omni impuritate polluerent, si Christum Dominum venturum scirent & formidarent. Vigilent utique, & non sinerent, tam graviter perfodi conscientias suas. Jacitur, ait quidam, semel alea tantum, sed jactu irrecuperabili & inemendabili, & de tenebris transitur ad tenebras: itaque omnium curarum hanc summam esse puta, sapienter disponere præsentia, recogitare in amaritudine animæ præterita, & futura sollicitè providere: atque ad ista frequenter à Spiritu sancto postulare spiritum sapientiæ, intelligentiæ, & consilij.

CON-